

מ"ת 31315/09/19 - מדינת ישראל נגד השאם מוריחי

בית המשפט המחוזי בחיפה

מ"ת 31315-09-19 מדינת ישראל נ' מוריחי(עציר)
תיק חיצוני: 3626/2019

בפני כבוד השופט ניצן סילמן
מבקשים מדינת ישראל
נגד
השאם מוריחי (עציר)
החלטה

בקשה להארכת מועד להוצאת תעודת חיסיון; כנגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות בנשק; נוכח עברו המכביד של המשיב, לרבות בעבירות נשק, על כל המשתמע לעניין מסוכנות, ראיתי לעצרו עד תום ההליכים.

בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה להארכת מועד להוצאת תעודת חיסיון; תחילה, נענתה הבקשה בהסכמה; עם זאת מהלך הדיון והטיעון בראיות, נטען כי החיסיון פוגע בהגנת הנאשם, לאור העובדה כי חלק מהותי מהראיות שכנגד הנאשם מורכב מהאזנות שבוצעו, וצווי היתר ההאזנות לא נחשפו

כעת, עם חלוף המועד, נתבקשה הארכת מועד להנפקת תעודת החיסיון והמשיב מתנגד לה, מטעמים של פגיעה בהגנתו. עוד מטעים המשיב כי נוכח הבקשה- יש בכך להשפיע על העדפת חלופה (ואף בכוונתו לטעון כך בערר שהוגש)

לאחר שבחנתי טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להארכת מועד להתקבל.

אכן, המצב הרצוי הוא כי עם הגשת כתב אישום תוגש גם תעודת חיסיון על מנת שההגנה תוכל לדעת לפחות מהו היקף החומר שנאסף, ותוכל לעתור במידת הצורך לגילוי ראיה כזו או אחרת

בפועל, בתיקים מורכבים, לא אחת המציאות רחוקה מהמתואר, והנפקת תעודות חיסיון מתארכת לחודשים ארוכים

בבש"פ 5381/14 גרנביץ נ' מ"י נדונה סיטואציה דומה. כב' בית המשפט העליון מורה-

אכן בפסיקה התפתחה פרקטיקה לפיה בית המשפט רשאי לתת למדינה ארכה לשם הוצאת תעודת חיסיון, ועד שזו מוצאת ונבחנת - נמנע מהנאשם גילוי החומר, אשר לגביו עתידה לצאת תעודת החיסיון. במסגרת שיקול דעתו של בית המשפט בעניין זה - ניתן משקל, בין היתר, לזכותו של הנאשם לחרות, לפרק הזמן שחלף מאז

הגשת כתב האישום, להיקפו של חומר הראיות ומהותו, וכן לקושי האובייקטיבי לגבש תעודת חסיון במועד הגשת כתב האישום (ראו: בש"פ 6453/10 עמר נ' מדינת ישראל בפסקה 9 (12.9.2010) (להלן: ענין עמר)).

על אף שהסדר הפסיקתי האמור אמנם איננו מעוגן בשלב זה בהוראת חוק מתאימה - וברי שעל המחוקק לפעול במהירות הראויה כדי לקדם חקיקה ראשית בנושא (ראו דברי בית המשפט בהקשר זה בענין עמר, בפסקה 7) - לעת עתה, אנו נדרשים לפסוק לפי ההלכה הקיימת.

בישום לעניינו הרי שבמסגרת האיזונים הנדרשים, ובשים לב לנתונים שאזכרו לעיל (כתב האישום הוגש בתאריך 20.7.2014 והארכה שניתנה למשיבה להוצאת תעודת חסיון היא עד לתאריך 21.8.2014; כלל החומר הגלוי הועבר לעורר; המשיבה הצהירה כי אין בחומר החסוי כדי להועיל לעורר) - דעתי היא כי אין מקום, בשלב זה, להיעתר לבקשתו של העורר, ולהתיר לו לעיין בחומר, אשר לגביו עתידה לצאת תעודת חסיון.

נוכח האמור - אין בעובדה שהעורר לא ראה את החומר הנוסף, כדי להביא כשלעצמה, לשחרורו ממעצר, או לשקול חלופת מעצר בעניינו.

הדברים כמו נכתבו למקרה בפנינו

היישום והדמיון מדברים בעד עצמם- עסקין במקרה מורכב בו טיב האישום חמור ומדובר בעבירת בטחון; האזנות הסתר מתייחסות לא רק לגורמים הממוקמים בישראל, אלא גם בשטחי הרש"פ; המורכבות מדברת בעד עצמה.

זאת ועוד- עוד מהלך הדיון בראיות, ראיתי לבקש מהמאשימה העתקי הצווים, **לבקשת ב"כ הנאשם**, על מנת שתוברר ולו "קבילות לכאורית" של ההאזנות והדבר נזכר בהחלטת הראיות

בנסיבות אלו, מטוטלת האיזון, השלב הדיוני בו מצוי ההליך בתיק העיקרי, הבחינה שנעשתה אגב החלטת הראיות ומשמעה להעדר פגיעה בזכויות הנאשם, ומורכבות וחשיבות החיסיון בתיק דנן, מטים הכף.

אני מורה על הארכת מועד להוצאת תעודת חסיון עד 10/12/19

ניתנה היום, ט"ו חשוון תש"פ, 13 נובמבר 2019, בהעדר הצדדים.